

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

08 Temmuz 2022

Sayı: 282

Fiyatı: 2 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Ücret artışları, pahalılığa yetişemiyor aksine daha da yoksullaştırıyor

Emekli aylığı alt miktarının arttırılması, asgari ücret artışı, memurların enflasyon farkı ödemesi, iktidarın işçi sınıfını düşünüp keseyi açtığı izlenimi veriyor. Aslında artışlar, enflasyona yetişemedi, hatta satın alma gücü yılbaşından daha geride kaldı. Altı aylık enflasyon %40'ı aşmasına rağmen hiç bir artış bu orana yaklaşamadı. Ücretler, zamlara yetişemediğinden yoksullaşmaya devam ediyoruz. İşte iktidar, bu gerçeği gizlemek istiyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır.

İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Yılbaşındaki artıştan kısa bir süre sonra 250 doların altına düşen asgari ücret, son artışla 330 doların üstüne çıktı. Genelde 250 dolar civarında olan asgari ücret, AKP iktidarı döneminde yavaş yavaş yükseldi, bir ara 400 dolar civarına çıktı. Bu yükseliş nedeniyle asgari ücret, toplu sözleşme yapılmayan ve beyaz yakalıların bir kesimi hariç kalmak üzere, hem yaygınlaştı hem de kabul gördü. Ancak son yıllarda asgari ücret, geçinebilecek ücretin altına düştüğü halde, iktidarın gösterişli açıklamaları eşliğinde patronların dayattığı ücret olmaya devam ediyor.

Sanayi üretiminde, ihracatta, bankacılıkta, madencilik gibi bazı işkolları ve işyerlerinde, üst üste azami kâr rekoru açıklamalarına rağmen, işçilere hala asgari ücret ödeniyor. Krizdeki ya da bazı küçük işyerlerinde patronların, ödenen asgari ücretin bir kısmını geri aldığı biliniyor. Bazı işyerlerinde ise son artışla, ücretler asgari ücretle eşitlendi. Böylece patronlar, görünüşte devletin belirlediği ücreti, vasıflı-vasıfsız, tecrübeli-tecrübesiz, kadrolu-geçici fark etmeden, işçi sınıfının geçerli ücreti haline getiriyor. Üstelik, devletin karşıladığı ücret desteği her seferinde arttırılıyor.

Artışın getirisi belki bir iki ay sürecek, sonra yeniden satın alma gücü düşecek. Ancak bu arada bazı işkolları ve bir çok işyerinde çalışanlar için ücret, bundan böyle asgari olacak. Patron temsilcileri fedakarlık görüntüleriyle, sendikacılar zafer kazanmış pozlarıyla, Erdoğan mühim iş yapmış havasıyla, işçi sınıfını yoksullukta eşitliyor. Örgütlenerek, birlik olup mücadele ederek daha yüksek ücret alma, yaşam koşullarını iyileştirme hakkını adeta yok ediyor.

Ücret artışı isteyen işçiye patronlar, ücreti kendilerinin değil devletin belirlediğini söylüyor. Sanki daha yüksek ücret verseler, karşı çıkan olacak. Aksine ücret ve diğer hakları için sendikalaşan, başka yollarla örgütlenen, mücadele eden işçiye karşı polisi, jandarmayı çağıran işte bu patronlardır.

Erdoğan, küçük bir artışla patronlara büyük kolaylık sağlıyor. Patronlar, Erdoğan'ı boşuna desteklemiyor; şimdi desteği daha da artacaktır.

Erdoğan, kitlelerin desteğinden öte patronların desteğini alma amacıyla. Patronlar, Erdoğan'la devam etmeye kararını sürdürürse, önceki seçimlerde olduğu gibi işçilerini ve ailelerini işsizlikle tehdit edip, fiyatlarla oynayarak, geçici olsa bile piyasayı yönlendirerek boyayıp iktidarda kalması için gerekeni yapacaktır.

Sadece Erdoğan değil, çevresinde kalanların hepsi patron hem de yağmacı. Onları durduracak tek şey işçi sınıfının mücadelesidir. Artış açıklaması beklemek, kendini ve geleceğini başkasına, üstelik de işçi sınıfının düşmanı olanların ellerine bırakmak demek. İşçi sınıfının kendi çıkarlarını korumaya, geleceğini belirlemeye gücü var. (04.07.22)

Emekçinin Gündemi

Mafyayı değil, işçinin gerçeğini görelim

Mafyaya karşı yapılan polis operasyonda, 300'den fazla kişi gözaltına alındı, bir kısmı tutuklandı; 30'dan fazla şirkete kayyum atandı; banka hesaplarına, tıka basa dolu para kasalarına el kondu. Bazısına sahipleri öldürülerek mafyanın çöktüğü söylenen çelik fabrikaları, sektörün %10'una denk.

Mafya Evcil, yeni biri değil, 1990'lardan beri rahatça işini görmeye devam ediyor. Medyada patronluğa terfi etse de "çöktüğü" fabrikaları talan etti. Sadece üretimi satmakla yetinmedi, üretim durdu, makineler satıldı, hatta fabrikanın çelik aksamı satıldı.

Farklı illerdeki; Cer Çelik; Say Metal; Nursan Çelik; Sivas Demir Çelik; ACK-Saç Boru; Side-EDE Demir Çelik; bu fabrikalarda çalışan işçiler, ücretlerini alamadıkları için, işten çıkarmaya karşı, tazminatı alabilmek için, yani yağmanın durması, emeklerine sahip çıkmak için mücadele ettiler. Aylarca, yıllarca. Sendikacılara, milletvekillerine gittiler, mahkemelere başvurdular, belediye başkanları, valilerle görüştüler. Protesto ettiler, yürüyüş yaptılar. Bu düzenin

onlara izin verdiği her şeyi yaptılar. Karşılığında jandarma ve polis şiddeti, karakol veya hapis tehdidi,

çıktı. Yıldırma için devletin tüm olanakları, kurumları kullanıldı. Hiç bir şey değişmedi. Yağma devam etti. Hatta AKP'li Canikli gibileri, siyasetçi görüntüsü altına kendileri de aynısını yapıyor.

Bu nedenle polisin, mafyayı açığa çıkardığı söylenemez. Belli ki yapılanlar, çelik sektörünün ve ilişkili diğer sektörlerin patronlarını rahatsız edecek düzeye geldi. Örneğin fabrikalar çalışıyormuş gibi gösterilerek sipariş ve ücreti alınıyor ama mal gönderilmediği için inşaat patronlarının işleri aksadı, paraları gitti.

Patronlar, polis ve mahkemeler eliyle kendilerini rahatsız eden mafyayı aradan çıkaracaklar. Evcil, diğerlerine sorun çıkarmasa, yardımsever, müslüman, vb. patronluğa devam edecekti. İşçilere, işçilerin var ettiği fabrikaya, işçi haklarına neler yaptığı hiç sorun olmayacaktı.

Çünkü tüm patronlar, kimisi daha az, kimisi daha çok, kimisi daha seyrek, kimisi daha sık, benzerlerini yapıyor. Fabrika batırma, işçi ücreti, tazminatı ödememe, işten çıkarma, ücretsiz fazla çalıştırma, sandika düşürme

ya da sokmama için işçileri tehdit etme hatta öldürmekten çekinmeyen patron dolu. Zaten patron dediğin, işçinin emeğiyle ürettiğine, sanki kendi ürettiği gibi benim diyerek el koyan değil mi? Hepsinin arkasında devlet-siyasetçiler kapı gibi duruyor.

İşçi sınıfı, fabrikasında patron ya da müdürüyle, şefiyle yaşadığı sorunların aslında sadece orasıyla ilgili olmadığını anlamalı. Ve bu nedenle bir fabrikadaki mücadelenin kazanımlarının da sınırlarını görmeli.

Bu fabrikalardaki işçilerin mücadelesini kimse duymadı, çünkü mücadeleci işçi istemiyorlar; işçinin hak almayı öğrenmesi işlerine gelmiyor; işçinin fabrikadaki üretime ilişkin söz söylemesine tümenden karşılar. Ancak işçi sınıfının duyması, mücadeleye, hak talebine destek vermesi gerekiyor. Çünkü sorun, o fabrikada görünse de sonuçta dönüp dolaşıp tüm işçi sınıfını vuruyor.

Bir de şu gerçek var; bu düzende işçinin haklarını araması tamamen kağıt üstünde. Gerçekte hak dağıttığı, koruduğu söylenen kurumlar, kurallar, bununla görevli kişiler başta olmak üzere her zaman patronlar haklı, işçi haksız kabul ediliyor. İşçinin önü hep kesiliyor. Çünkü bu düzen, işçinin ürettiğine patronun el koymasına, böyle bir haksızlığa, yani sömürüye, kâra dayanan bir düzendir. Esas gerekli olan işte bu düzeni değiştirmektir. (01.07.22)

Mardin kayyum, işçileri tehditle sendika değiştirmeye ve istifaya zorluyor

Evrensel gazetesi haberine göre Kayyum yönetimindeki Mardin Büyükşehir Belediyesi'nde DİSK Genel İş'e üye olan işçiler, Daire Başkanı yapılan polisler tarafından istifaya zorlanıyor.

Kayyum yönetimindeki Mardin Büyükşehir Belediyesi'nde yetkili olan Hak İş'e bağlı olan Hizmet İş'e üye olan işçiler, bu sendikanın patron tarafı tutumundan dolayı istifa ettiler. İşçiler, istifalar ardından DİSK'e bağlı Genel İş'e üye oldular. Dört ay içerisinde Genel İş'e üye sayısı bin 200 üzerine

çıkarken Hak İş'in üye sayısı sıfıra yaklaştı.

Ağustos ayı öncesinde, toplu sözleşme görüşmelerinin başlaması nedeniyle Belediye idarecileri, işçileri yeniden sendika değiştirmeleri için tehdit etmeye başladı. DİSK'e geçen işçiler "Bizleri işten atmakla tehdit ediyorlar. Bu bürokratlar işçileri tek tek odalarına çağırarak istifa etmediğimiz durumda gerekçeler bulup, işten atılmamız için ellerinden geleni yapacaklarını söylediler. Hak-İş'e geçmediğimiz taktirde yetkiyi alsa bile DİSK ile

masaya oturmayacaklarını söylediler..."

DİSK Genel-İş Şube Başkanı, şu anda belediyede yetkiyi aldıklarını ve Ağustos ayındaki görüşmelerde işçilerin hakları için masaya oturacaklarını ve işçi arkadaşlarımızın bu şekilde tehdit edilmesini kabul etmiyoruz, diye bir açıklama yaptı. Ama mücadeleyi bu seviyeye getiren belediye işçilerinin tek güvencesi yine de üretimden gelen güçlerini kullanmaya devam etmeleridir. (01.07.22)

Enerya'da işçileri, direnişte

Son yıllarda ama özellikle de son aylarda emekçilerin hem satın alma gücünde çok feci düşüşler oldu ve çalışma ve yaşam şartları gittikçe daha da kötüleşti. Başka ülkelerdeki protestoları dile getirip hiç tepki olmadığını söyleyenlerin aksine emekçiler, tüm bunlara karşı kalabalık ve kitlesel olarak tepki göstermedilerse de, bazı fabrikalarda, bazı işkolunda, farklı yerlerde tepkiler gösterdi ve göstermeye de devam ediyorlar.

Mardin belediye çalışanları gibi Ankara ve İzmir şehir hastanesi şantiyelerinde çalışan işçiler; sendikadan toplu istifa eden 500 elektrik dağıtım işçisi; enflasyon nedeniyle ücreti eriyenler; TÜİK rakamları yüzünden zamları düşük kalan memurlar; kendilerine dayatılan ücret ve çalışma koşulları

nedeniyle iş bırakan sağlık çalışanları var.

Bir örnek de sendika üyesi oldukları için işten atılan Enerya işçileri oldu. İşçiler kendilerini fabrikaya kapattı.

Denizli'de DİSK Enerji Sen'e üye oldukları gerekçesiyle işten atılan 70'den fazla işçi direnişe başladı. Şirket merkezi önünde açıklama yapan işçiler, belirsiz süreli iş sözleşmesinin patron tarafından "haklı sebep" bildirmeden feshi anlamına gelen "04 koduyla" işten çıkarıldıklarını belirterek işe iade talebinde bulundular.

Sendikalı olmanın anayasal bir hak olduğunu hatırlatan işçiler, sudan bahanelerle işten atılmanın suç olduğunu hatırlatıp mücadeleden vazgeçmeyeceklerini ifade ettiler.

DİSK Enerji Sen Başkanı; "Burada çalışan

arkadaşlarımızın neredeyse toplamı teknik eleman olarak çalışıyor. En yüksek alan mühendis 7 bin lira civarında ücret alıyor. Ortalama ücret 4 bin 500 lira ile 5 bin 200 lira arasında değişiyor. İşçiler insanca yaşamak istiyor, iş güvencesi olsun istiyor" dedi.

İşçiler, patronun ya da Erdoğan'ın verdikleriyle yetinmeyip sendikalı olarak daha fazlasını, geçinecek ücret alabilmek için haklarını arıyorlar. Ortalama ücretleri, son artışla asgari ücretin altında kaldığına göre bunda tamamen haklılar.

Sendika değiştirmek Anayasal hak olsa da patronlar işlerine gelmeyince kendi yasalarını da çıkarırlar. Ama işçiler üretimden gelen güçlerini kullanınca köşeye sıkışır, çünkü üretimi kendileri yapamazlar ki! (02.07.22)

Siyasetin Gündemi

Millet İttifakı AKP iktidarına karşı koltuğa gelmek için aday, ama ne yapmak için aday?

Hatırlatmakta yarar var AKP iktidara gelmeden önce çok yoğun ve yaygın bir şekilde 3Y ile yani yoksulluk, yasaklar ve yolsuzlukla mücadele etme sözü vererek kitlelerin oylarını alıp iktidar oldu. Ayreten yoğun bir kampanya ile “Bunlar Müslüman’dır hak yemezler, çalmazlar” hikayelerini anlattılar. Sonuçlar tartışma götürmez bir şekilde ortada.

Şimdi ise CHP, İYİ Parti, Gelecek Partisi, Deva Partisi, Saadet Partisi ve Demokrat Parti'nin oluşturduğu Millet İttifakı, kitleleri yoksulluğa sürüklemiş ve hayat şartlarını artık dayanılmaz bir duruma getirmiş olan AKP iktidarına karşı aday olduklarını birkaç yıldan beri ısrarla anlatıyorlar.

Millet İttifakı, AKP’nin iktidara gelmeden önce anlattıklarından farklı bir şey söylüyor mu?

Millet İttifakını oluşturan 6 partinin tümü, özünde AKP’nin 3Y söylemlerinden çok farklı şeyler söylemiyor. Biraz yakından incelediğimizde çok açık bir şekilde görebiliriz. Bunun için son günlerde söylediklerinden, yaptıklarından birkaç örnek vermek yeterli.

Gelecek Partisi temsilcisi Davutoğlu, partisinin Kadıköy’de başlattığı erken seçim için imza kampanyasında anlattıklarına bir göz atalım: “Bir ülkede, o ülkeyi yönetenler halkın vicdanından kopmuşsa, bir ülkede, o ülkeyi yönetenler eğer o halkın

dertlerini anlamaktan uzak kalmışlarsa, tek yol vardır, hemen seçim, erken seçim, bir an önce seçim”... “bir adalet, iki demokrasi, üç refah, dört eşitlik, beş siyasi ahlak. Adaleti, demokrasiyi, özgürlükleri, eşitliği, refahı, siyasi ahlakı getireceğiz.”

Başka bir çarpıcı örnek Babacan'ın Gebze’de anlattıkları: “Türkiye’nin yıldızını parlatacağız, söz veriyorum.”

Davutoğlu sanki birkaç yıl önce AKP hükümetinde Başbakanlık görevinde bulunup yapılan adaletsizliklere, sömürüye, yolsuzluklara katılmamış, süttan çıkmış ak kaşıktır! Babacan ise ekonomi bakanlığı döneminde AKP iktidarının ekonomik alanda yaptığı sömürü ve tahribatlarda suç ortaklığı yapmamış bir kişi olarak önümüze çıkıyor!

İYİ Parti temsilcisi Meral Akşener’e gelince o da geçmişte iktidarların suçlarına ortaklık yapmamış, aşırı sağcı, işçi düşmanı MHP’de hiç bulunmamış numaralarını oynuyor. Şimdi yuvarlak laflarla, hüznü konuşmalarla, yaptığı gezilerle esnafın dertlerini dinliyor ve böylece halkın çıkarlarını savunuyor numaraları yapıyor.

CHP’nin temsilcisi Kılıçtaroglu’na ne demeli? Her şeyden önce CHP’nin azınlıkta olduğu gerici, dinci, işçi düşmanı bir koalisyonda, istese bile patronların sömürü düzenine karşı en küçük bir yaptırım uygulayabilir mi? Aslında

CHP’nin rolü, gerici Millet İttifakında “bir ilerici süsü” vermektir.

Millet İttifakı gerçekten emekçilerin, yoksulların yanında olmak istese, sadece dillerinden düşürmeyen Beşli Çetenin değil, onlardan hiç de aşağı kalmayan tüm patronların sömürü düzenine karşı olduğunu açıkça belirtip bu doğrultuda kararlar alacağını ve kararların uygulanması için kitleleri örgütleyip harekete geçireceğine dair güvenceler vermeli. Örneğin bütün patronların hesaplarını denetim altına alıp kârların istihdam yaratılması, emekçilere satın alma gücü olarak dağıtılmasını sağlayacağına dair güvenceler vermeli. İşsizliğe karşı çözüm olarak, ücretlerde hiçbir düşüş olmadan mevcut istihdam olanağının tüm emekçiler arasında paylaşılmasını garantilemeli.

Boşuna hayal kurmayalım Millet İttifakının ne amacı ne de derdi emekçilerin, yoksulların iktidarı olmak değil. Amacı “en erken bir zamanda” seçimlere katılıp AKP iktidarının koltuğuna oturup patronlar düzenine hizmet etmektir.

Bunu şimdiden çok somut olarak görebiliriz; kitlelerde biraz hareketlilik başlar başlamaz Millet İttifakı hemen müdahale edip “aman sakın provokasyona gelmeyin” deyip, eylemleri destekleyeceğine, hemen durdurmaya çalışıyor. Emekçiler için tek yol üretimden gelen güçlerini kullanıp çıkarlarını savunmaktır. (02.07.22)

Üç adım ileri iki adım geri

Erdoğan ve medyası, NATO zirvesini büyük başarı olarak sunuyor. Asla kabul etmem dediğini kabul eden, “benim için yoktur” dediği Yunanistan başbakanıyla görüşen, Türkiye'ye düşman ilan ettikleriyle neşeli sohbeti, siyasi başarı ilan edildi.

İkiyüzlü siyaset, diplomasi dünyasında, başarıdır. Erdoğan, diğer tüm liderlerin kendi halklarına ve dünya halklarına karşı ikiyüzlü tutumun aynısını göstermeyi başardı.

Emperyalist haramilerin örgütü NATO, artık Rusya'yı ve Çin'i tehlikeli düşman olarak gösterip, silahla, bombayla, gerekirse önderlerini öldürerek, silah tüccarlarının kasalarına akacak milyarlar nedeniyle yoksullaştırmasına rağmen, koruyorum diyecek. Oysa 1997'de Rusya'yı, G7 ülkelerine

katmışlardı, dostlarıydı. Şimdi işlerine öyle geldiği için düşman ilan ediyorlar. Bu arada ABD'nin baş hedefi Çin diye büyük tezler yazanların, tezi de çöktü.

Siyaset yapmak, hele bir görüşte ısrar edip uzman olmak çok zor; çünkü kimse yaptığını söylemiyor, söylediğini hiç yapmıyor. Sürekli ikiyüzlü olmaya uyum sağlayanlar kalabiliyor.

Kararların hiç biri, toplantıda, siyasetçilerin tartışmasıyla alınmıyor. Öncesinde, devletlerin gerçek karar vericileri; büyük sermaye, askeri ve sivil bürokrasi tarafından alınıyor. Siyasetçiler, sahnede gösteri kısmında. Erdoğan, bunda diğerleri kadar başarılı. Söylediklerinin tersini yapıp övünmek, az bir şey mi?

Erdoğan'ı eleştirenlerin hiç biri, kabul ettiklerine, NATO'ya karşı değil. Rusya'nın, sözünü dinlemeyen Ukrayna halkına neler yapıyor ve bol keseden konuşan NATO ülkeleri, sadece uzaktan seyrediyor. Putin, işine geldiğinde Gürcistan'da, Azerbeycan'da, Ermenisten'da, yakınlarda kitlelerin ayaklandığı Kazakistan'da neler yaptı, biliniyor. Açıklanan son kararlara göre artık NATO koruması denen, Rusya'yı tehdit etmektir. Rusya, bizim komşumuz, NATO yani ABD nerde, kim güvenir?

Erdoğan, uluslar arası siyaset gösterilerinde, güvenlik adı altında halkları birbirine düşman etmede başarılı ama bu yolun sonuçları da başarısız olacak; tüm eziyeti halklar çekecek. (02.07.22)

Siyasetten vakıflara, mafya her yerde

İşlettiği yurtlarda kalan çocuklara, yurt görevlileri tarafından cinsel ve fiziksel saldırı yapılması nedeniyle gündeme gelen Ensar Vakfı, her seferinde iktidar çevrelerince cansiperane savunulmuştu. AKP'lilerin, vakfın önünde siper oluşları, çoğu zaman dinciliği yayma çabalarına etfedildi. Oysa bu vakıf, para işlerinin tam merkezinde yer alması nedeniyle bu kadar seviliyormuş.

En az patronlar kadar iktidar çevrelerinin para ile iman ilişkilerine mafyanın da dahil olduğu ortaya döküldü. FETÖ'den el konan şirketlerin paylaşımında, FETÖ borsasında, milyarlar el değiştirdi. Bunlar olurken hiç bir şey yapılmadı.

Tam aksine gerçekleri söyleyenler, susturuldu.

Darbe girişiminden sonra, dincilere güvenemeyen Erdoğan, önce Kemalistlere yaklaştı, ancak sonuçta ülkücülerle hatta mafyasıyla birlikte ülkücülerle birlik oldu. İktidar ortağı olmaya yükselen mafya ile FETÖ'nün bıraktığı boşluğu dolduran diğer tarikatların yaptığı talanların sonuçlarını, yoksulluk ve toplumsal çürüme olarak yaşamaya başladık.

Uzun AKP iktidarlari döneminde kurulan talan düzeni; satın alma gücü önceki hükümetlere göre biraz yükseldiği yıllarda fazla göze batmadı. Aksine, talan değil, yapılan işler öne çıktı.

Bugün ekonominin daralmasına rağmen, AKP çevreleri, mafya ve patronlar alıştıkları işleri sürdürüyor, hatta büyüttüler. Kitleler ucuz ekmek kuruğunda beklerken, onların kasaları tıka basa para dolu. Ancak artık göze batıyorlar.

Bu zenginleşme ağının tek kaybedeni, tüm zenginliği var eden, üreten emekçiler. Patronlar, adeta mafyalaşan siyasetçileri kullanarak, ellerinden geleni esirgemiyor. Elbette kural, yasa tanımaz oldular.

Rakip siyasileri yerden yere vuran CHP ve tüm muhalefet, bu düzenin asıl kazanını olan patranlardan hiç şikayet etmiyor. (03.07.22)

Uluslararası Gündem

Rusya-Ukrayna

Kirli bir emperyalist savaş

9 Mayıs Rusya'da, SSCB'nin dağılmasıyla ortaya çıkan bir ülke olan Ukrayna'da, 20 milyona yakın Sovyet'in öldüğü İkinci Dünya Savaşı'nın bitişinin anma tarihidir.

Moskova'daki askeri geçit töreninde, Donbass'ta önemli bir zafer ilan edemeyen Putin, Ukrayna'da yürüttüğü "özel hareket" ile Nazizm'e karşı mücadele arasında bir kez daha paralellik kurdu. Bu kaba paralellik, onun tarafından kirli savaşını ve Batı yaptırımlarının ve savaşın, Rus nüfusu ve ölen askerlerin yasını tutan ailelere kendisinin dayattığı fedakarlıkları haklı çıkarmak için kullanılıyor.

Putin konuşmasında, Ukrayna'yı işgal etmesine gerekçe olan derin nedenlere geri döndü. "NATO ülkeleri bizi duymak istemedi. (...) Açıkta, Kırım da dahil olmak üzere, tarihi topraklarımıza yönelik bir işgal hazırlığı yapılıyordu. (...) Rusya saldırganlığı önceden püskürttü" dedi.

Rusya'nın etrafındaki NATO askeri baskısı gerçek ve Putin sadece paranoyak bir diktatör değil. Sadece Ukrayna'dan bahsetmek gerekirse, 2014'ten bu yana ABD, Rusya yanlısı Yanukoviç'in düşmesinden sonra iktidara gelen milliyetçi Poroşenko hükümetine danışmanlık yaptı, destek verdi ve finanse etti.

Bu rejimi, Donbass'ın Rusça konuşulan ayrılıkçı bölgelerini zorla yeniden fethetmeye, Ukrayna birliklerini, düzenli orduyu veya aşırı sağ milisleri eğitmeye, donatmaya ve silahlandırmaya teşvik ettiler. Rus işgalinin başladığı 24 Şubat'tan itibaren, cephaneliği bu amaçla hazırlandığı belli olan Amerikan üslerinden Ukrayna'ya, on binlerce füze ve diğer teçhizat yağdı.

Putin elbette SSCB'nin sınırlarına, hatta daha önceki çarlık imparatorluğunun sınırlarına geri dönmek istiyor.

Bu aksilikten sonra, Zelensky'nin Amerikan vaftiz babaları ve Ukrayna hükümeti kanatlarını büyüttüğünü hissediyor ve artık gerçek hedeflerini gizlemiyorlar. Ukraynalıların görünümüyle, şimdi savaşı sürdürmek ve Putin rejimini mümkün olduğunca zayıflatmak için ellerinden geleni yapmak istiyorlar. Hatta bazıları Kırım'ın yeniden fethinden söz ediyor.

Dolayısıyla Ukrayna'daki savaş, Avrupalı müttefiklerini isteyerek veya zorla sürükleyen Amerikan emperyalizmi ile

Ancak liderliğindeki rejim, bunun için sadece füzelerine, tanklarına ve silahlarına güvenebilir, kesinlikle halkın desteğine değil.

Rus bürokrasisinin başı olan Putin'in Ukrayna halkının hayatına ve duygularına sınırsız saygısızlığı, beklentilerinin aksine milliyetçiliği pekiştirdi ve Rus birlikleri beklenmedik bir direnişle karşılaştı.

Rusya'da kendi kontrol alanlarını korumak veya genişletmek isteyen iktidardaki bürokratlar ve oligarklar arasındaki bir savaştır. Belirleyici yönü, hammaddelerin kontrolü ve pazar hakimiyetidir.

En yakın kurbanlar Ukrayna ve Rus halklarıyken, tüm ülkelerin işçi sınıfları ve hatta daha çok yoksul ülkelerin işçi sınıfları zaten ekonomik bedeli ödüyor. LO (13.05.22)

Krizden isyana

Haftalarca süren protestolarla sarsılan Sri Lanka'da devletin zirvesini kontrol eden Rajapaska ailesi, ağabeyi Mahinda'yı kurban etmek zorunda kaldı.

9 mayısta, ikinci kardeş, küçük kardeşi Gotabaya'nın başkanlığını kurtarmak amacıyla Başbakanlık görevinden istifa etti. Klanın diğer birkaç üyesi son haftalarda bakanlıklarından istifa etmişti.

Rajapaskaların yükselişi, ordunun Tamil azınlığa karşı uyguladığı baskıdaki rollerinden kaynaklanıyor. 2009'da Tamillerin örgütü olan Tamil Kaplanların isyanına, kanlı bir şekilde son vermişti. 2005'ten 2015'e kadar cumhurbaşkanı olan Mahinda, seçimleri kaybettikten sonra muhalefete boyun eğmek zorunda kaldı. Ancak 2019'da, 258 ölü ve yaklaşık 500 yaralı ile sonuçlanan İslamcı saldırıların halkta uyandırdığı duygudan yararlanan bu klan, Sinhalese ve Budist çoğunluğu pohpohlayan milliyetçi demagojiyle asla cimri davranmayarak yeniden iktidara geldi.

O zamandan beri, Sri Lanka çözümü bulunamayan bir ekonomik krize girdi. Covit salgını, Tamil saldırılarının etkisini pekiştirerek turizm kaynaklarını kuruttu. Ülke çok borçlu ve döviz rezerleri bitti. Hızlanan küresel enflasyon, ithalatı karşılanamaz hale getirdi: Sri Lanka rupisi Mart ayında değerinin %30'unu kaybetti. Elektrik sadece aralıklı olarak çalışıyor, hastalar artık ilaç bulamıyor ya da bulunan ilaçlar çok pahalı. Ayakkabılar bile, ithalatı durdurulan ve temel

olmayan mallar olarak kabul edildi.

Hükümet, fiyatları uluslararası piyasalarda hızla yükselen kimyasal gübrenin ithalatına gerekli parayı bulamadığı için yapamadı ancak, çevrecilik bahaneleri ileri sürerek bu gerçeği sakladı. Sonuçta tarımsal üretim düştü, gıda kıtlığı var ve yoksul nüfus her gün bir öğün atlıyor.

Başkent Kolombo'da bir buçuk aydır her gün cumhurbaşkanının görevden alınmasını talep eden gösteriler yapılıyor. Rajapaska'nın aşırı milliyetçiliğini destekleyen Budist din adamları bile onlara karşı döndü ve kendilerini sokaklarda gösterdiler. Yüz yüze saraya ve bakanlıklara ulaşmaya çalışırken polis tarafından geri itilen göstericiler, bazı bakanların evlerini ateşe verdi.

8 mayısta Rajapaska, hükümet karşıtı protestoculara polisin göz yaşartıcı gaz eşliğinde sopalarla saldıran destekçilerini harekete geçirdi. İki milletvekili göstericilerin üzerine ateş açarak onları öldürdü. Ada genelinde sokağa çıkma yasağı ilan edildi, dokuz kişi öldü ve 300 kişi yaralandı.

Başbakan ülkeyi istikrara kavuşturmak için muhalefeti hükümetine katılması için boş yere ikna etmeye çalıştıktan sonra yine de havlu atmak zorunda kaldı. İktidar boşalır boşalmaz, muhalif politikacılar, Başkan Gotabaya Rajapaska'nın zayıflamış otoritesi altında yeni bir hükümet kurdular.

Yeni başbakan Ranil Wickremesinghe, dördüncü kez iktidara geri dönüyor. Ekonomik çöküş göz önüne alındığında, halka yalnızca fedakarlık vaat edebilirdi: "Önümüzdeki iki ay hayatımızın en zor dönemi olacak", ekonomik kriz "bir iyileşmeden önce daha da kötüye gidecek."

16 mayısta, yalnızca bir günlük yakıt stoğunun kaldığını kabul etmek zorunda kaldı. Dört tanker, komşu Hindistan tarafından serbest bırakılan bir acil durum kredisi ile finanse edildi, ancak demirlediklerinde, ertelemenin sadece birkaç gün süreceği görülecek. Ekonomi bakanı ile birlikte Wickremesinghe, insanların bulunduğu ve kendiliğinden protestoların başladığı benzin istasyonlarında sıraya girmeyi bırakmaları için yalvardı.

Yeni hükümet çaresizce daha fazla banknot basacağını sinyallerini verirken, bunun enflasyonu hızlandıracağını kabul etti.

Gösterilere ve sebep oldukları siyasi istikrarsızlığa son vermek istiyor. Ancak, bu ülkenin içinde bulunduğu küresel ekonomik krizin pençesini gevşetmek için işçi sınıfının ve yoksul nüfusun böyle bir siyasi iktidardan hiçbir beklentisi yoktur. LO (20.05.22)

Rusya-Ukrayna

ABD savaşın devam etmesini istiyor

Üst düzey yetkililerin ziyaretleri, artan mali ve askeri yardım, büyük silah teslimatları: Amerikalı liderler, Ukrayna'da, Rusya'ya karşı savaşın daha fazla devam etmesine bağlı olduklarını göstermeye hevesliler.

27 nisanda ABD Dışışleri Bakanı, "Artık Rusya'nın Ukrayna'yı tekrar işgal etmek gibi şeyler yapamayacak kadar zayıfladığını görmek istiyoruz" açıklamasını yaptı. 28 nisanda Joe Biden, Kongre'den 20 milyarı Ukrayna'ya silah teslimi de dahil olmak üzere Ukrayna'ya yönelik 33 milyar dolarlık bir ek para talebinde bulundu. Bu para miktarı, ABD'nin yıllık askeri bütçesinin üç katına denk.

30 nisanda Temsilciler Meclisi Başkanı Nancy Pelosi şu noktaya değinmek için Kiev'i ziyaret etti: "Mücadele bitene kadar yanınızda olacağız. ABD Dışışleri Bakanlığı danışmanı, 2 mayısta Le Monde'a röportaj verdi: "Kendimizi hazırlamalı ve Ukraynalıları da uzun bir savaşa hazırlamalıyız."

Amerikan liderlerinin amacı, bu açıklamalardan anlaşılacağı gibi bu kardeş katili savaşına ve onun dehşet veren olaylarına bir an önce son vermek değil. Onlar için Rus ordularının karşılaştığı zorluklar, Putin'in gücünü kalıcı olarak zayıflatmak için bir fırsattır. Doğu Avrupa'daki kapitalistlerinin konumlarını

güçlendirmek istiyorlar ve ne tesaddüftür ki bundan Avrupalı müttefiklerini zayıflatmak için faydalanıyorlar.

Rusya'yı olabildiğince zayıflatmak, savaşı uzatmak demektir. Bunu sağlamak için ABD neredeyse sınırsız silah sağlamayı taahhüt ederken, Ukraynalılar savaşçıları, yani ölüleri tedarik etmeye ve savaşan bir ülkenin tüm yıkımına ve yoksunluğuna maruz kalmaya davet ediliyor.

Amerikan liderleri için savaşmayı bırakmanın koşulları

Ukraynalılara kalmış." Ama hangi Ukraynalılar? Batılı askeri destekçileri tarafından bir kol mesafesinde tutulan Ukraynalı liderler, hedeflerine uyuyorlar. Ukrayna halkına gelince, Zelenskiy'e, ABD'ye veya Rusya'ya karşı tüm duyguları ve meşru barış özlemleriyle, savaşın gidişatı, amaçları ve nihai sonu hakkında aslında kimse onlara danışmayacak.

Biden ve ABD emperyalizminin liderleri, çatışmanın yeterince uzun sürdüğünü düşündüklerinde,

ne olabilir? Rus birliklerinin 24 şubattan bu yana işgal altında tuttuğu şehir ve bölgelerden çekilmesi mi? 2014'te ayrılan bölgeler de dahil olmak üzere Donbass'ın tamamının Ukrayna'ya dönüşü mü? Putin'in 2014'te ilhak ettiği Kırım'ın geri dönüşü mü? Bunu belirtmemeye özen gösterirler.

"Ülkenizi savunmak ne anlama geliyor, ulaşılabilir hedefler nelerdir?" sorusuna bir Amerikalı danışman şu şekilde yanıtladı: "Karar vermek

Putin ile bir uzlaşma bulabilecek ve ayrıcalıklı Ruslar ve Zelenski buna uymak zorunda kalacak. Bu arada Ukrayna halkı, iki blok arasındaki bu savaş için araçlar tarafından yüksek bir bedel ödemiş olacak. LO (06.05.22

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Neden devrimci komünistim?

10 Nisan Fransa'da yapılan Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Lutte Oubiere adayı Natalie Artaud'ın seçimlere niye katılıyoruz açıklaması.

Ben komünistim çünkü kâr ve kapitalist mülkiyet yarışının bize karşı olduğunu düşünüyorum.

Bizi sömürüye, eşitsizliğe, krizlere mahkum ediyorlar. Bizi gezegenin büyük bir kısmının yok olmasına, uluslararası gerilimlere, rekabete ve savaşlara mahkum ediyorlar. Ve sonra gezegeni yok ediyorlar, çünkü zenginlikler sınırsız sömürülüyor, çünkü piyasa ekonomisi insanların ihtiyaçlarını karşılamak için değil, azınlığın servet biriktirmesi için tasarlandı.

Her şey rekabet yasalarına ve pazara tabi olduğundan, şirket çapında hiçbir şey organize edilmez, planlanmaz ve soucu karmaşadır.

Kapitalist toplum muazzam bilimsel ve teknik olanaklar geliştirmiştir. Bu üretim araçları üzerinde mutlak güce sahip olan burjuvazi, onları insanlığın hizmetine sunamaz. İşçiler bunu yapabilecek kapasitedeler, çünkü sistemin tam merkezinde yer alıyorlar ve toplu olarak çalışmasını sağlamakla ilgileniyorlar.

Komünizmin amacı işçilerin siyasal iktidarı ele geçirmeleri ve büyük kapitalist grupları kamulaştırmaları, tüm ekonomiyi toplu ve demokratik olarak yönetmeleridir.

Bu seçimler yoluyla yapılmayacaktır, çünkü seçimler

kapitalist sömürü ve tahakkümle ilgili hiçbir şeyi değiştirmez.

Buna veya savaş karşıtı önlemlere karşı çıkmak için bile gösteriler, grevler, fabrika işgalleri, hatta ayaklanmalar gereklidir. İşçiler öyle mücadeleler içinde ki iktidarı ele geçirmeleri gerektiğinin farkına varabilirler. Bunlar, toplumu her zaman derinden dönüştüren devrimlerdir. Bu geçmişte de doğruyd, yarın da doğru olacak.

Cumhuriyet Başkanının sandalyesine oturmaya aday değilim, bundan daha fazlasını istiyorum: Tüm toplumun değişmesini istiyorum, çünkü kapitalizm devrilmeli! ...

Üretim sisteminin merkezinde oldukları için, işçiler bu mücadeleye yalnızca sömürüyü geri almak için değil, kâr yarışını ve eşitsizlikler, adaletsizlikler, geri kalmışlık ve barbarlık alayını durdurmak için öncülük edecek.

Ancak bir ön koşul var; işçilerin saflarının gücüne olan güveni yeniden kazanmaları, kendilerine bir parti ve bir sınıf politikası vermeli. Seçimler kaderimizi değiştiremez ancak bu partinin ve bu politikanın kendisini ifade etmeye izin veriyor. İşçilerin, işsizlerin, gençlerin, toplum için ayaklanan herkesin siyasi alanı işgal etmesi gerekiyor.

İşçiler bana oy vererek, kapitalist sınıfın bizi sömüren ve tüm serveti emen ihtiyaçlarının, çıkarlarının tam tersi olan ihtiyaçlarını, çıkarlarını onaylayacaklar. Tüm toplumun çalışmasını sağlama gururunu

teyit ederek kendilerini görünür kılacaklardır. Büyük patronlarla ve finansörlerle yüzleşme gereğini doğrulayacaklar. Bunu yaparken, ana şeyi hazırlayacaklar; kapitalizmi yok etme umuduyla gelecek mücadeleler.

Mücadele programım şudur: İşsiz 3,5 milyondan fazla insan var ve aslında, birbirini izleyen tüm politikacılar kitlesel işsizliği ve güvencesizliği kabul ettiler, çünkü işçi sınıfının kadınlarını ve erkeklerini pek umursamıyorlar. Yani bunun tam tersi, hedefimiz sıfır işsizlik olmak zorunda.

Geçimini sağlayabilmek herkes için bir zorunluluk. Sıfır işsiz, mevcut işi ortaklaşa paylaşarak, ücretlerde bir düşüş olmadan ve yeni faydalı işler yaratarak mümkündür.

Ücretlerde, ödeneklerde, emekli aylıklarında genel ve büyük bir artış gerekli. Enflasyondan kaybetmemek için işçilerin gelirleri fiyatlardaki reel artışı takip etmeli....

Benim programımın seçmeni yemleyip çöpe atması gereken bu seçim programlarıyla hiçbir ilgisi yok. Bu, iş dünyası için büyük işverenlerden ve hükümetten bir güç dengesi yoluyla koparılması gereken bir dizi hayati hedefdir.

Bu güç dengesinde, işçilerin kontrolüne olan talep belirleyici bir rol oynayacak; işletmelerin hesaplarında ne kadar para olduğunu bilmek, marjları, kârı ve bunların nerede kullanıldığını bilmek gerekir. Bu gerçek demokrasi olurdu:

şirketleri yönetenlerin tercihlerine ve önceliklerine karar verebilmeleri.

Kendime işçi kampı diyorum çünkü toplum iki kampa bölünmüş durumda. Bir yandan kapitalist bir azınlık, büyük bir patronlar, sermayesini büyüterek sömürüden zenginleşen büyük bir burjuvazi var. Öte yandan, ağızlarında gümüş bir kaşıkla doğmamış ve zahmetli bir hayatı olan kadınlar ve erkekler.

Bazıları maaşlı, bazıları işsiz ya da birkaç saatlik çalışma ile mücadele ediyor, yine de diğerleri iş tarafından yıkıldı ve devre dışı bırakıldı. Kimseyi sömürmeyen ve sabahtan akşama kadar hile yapmayan serbest meslek sahibi işçiler ya da bu toplumdaki işlerin ilki sayılabilecek ev hanımları da var.

Kapitalist azınlık bu kampın sömürülmesinden, talihsizliklerinden, yoksullaşmasından büyür.

İşçilerin çıkarlarını savunmaları gerekir, kapitalist sınıfla güç dengesini tersine çevirmeleri gerekir. Bu mücadele onları er ya da geç toplumun tamamını ve temelini, kapitalizmi sorgulamaya itecektir.

İşçiler sadece en çok sömürülenler değil, yarının savaşçılarıdır. Kapitalizmi devirebilecek ve yeni bir toplum yaratabilecek tek devrimci güç onlardır. Kaderlerini işçi kampına bağlayarak, daha adil ve daha insani bir dünya hayal eden tüm isyancılar bunu başarabilecekler. ...

Tüm büyük partilerden adaylar Fransa kelimesini kullanıyor. Ancak Fransa'nın çıkarlarından ya da büyüklüğünden bahsetmek her zaman Arnault, Peugeot, Michelin ya da Drahi'nin çıkarlarını ve büyüklüğünü savunmaktır, asla işçilerin ve en fakirlerin değil.

Egemen sınıfların saygı göstermemizi istediği "vatan", yalnızca işçi sınıfları için giderek daha kötü çalışma hayatı vaat ediyor ve çoğu durumda halkların sırtında yürütülen kanlı pazarlıklardan, utanmaz yağmalardan kaynaklanıyor.

Marx ve Engels'i Komünist Parti Manifestosunda yazmaya iten buydu: "Proleterlerin vatanı yoktur. »

Enternasyonalist olduğumu iddia ediyorum, çünkü kapitalizm uluslararası ölçekte gelişti, piyasayı ve uluslararası iş bölümünü küresel düzeye genişletti. Bu nedenle kapitalist sömürünün dayandığı işçi sınıfı, kendisini özgürleştirebilen, burjuvazinin gücünü kalıcı olarak devirebilen ve ekonomiyi ancak küresel ölçekte yeniden örgütleyebilen tek uluslararası sınıftır.

Pandeminin (Kovid19) yanı sıra iklim krizi ve ekonomik iç içe geçme, artık ulusal düzeyde bir çözüm olmadığını gösteriyor. Bütün halkların kardeşçe işbirliğine doğru ilerlemek gerekiyor. Bu ancak büyük güçlerin ve başkentlerinin yoksul ülkeler üzerindeki emperyalist egemenliğinin tersine çevrilmesiyle mümkün olacak, bu da az gelişmişliğe ve diktatörlük kadar yozlaşmış rejimlere yol görecektir. Bunu başarmak, kapitalist sınıfın iş dünyası üzerindeki egemenliğinin devrilmesiyle el ele gider.

O zaman gezegenin bir ucundan diğerine eşitlikçi ve kardeşçe ilişkiler kurabileceğiz ve orada gerçekten insanlık hakkında konuşabileceğiz.

Aşırı sağa karşı nasıl savaşılır? İşçi kampı birlikte kadınlar ve tüm erkekler kökenleri, tüm cilt renkleri ayrı olsun, dini olsun ya da olmasın oları birlikte acı çekiyoruz,

birlikte çalışıyoruz ve birlikte savaşmaya getiriliyoruz. Ortak çıkarları ve ortak mücadelesi olan bir ve aynı kampı oluşturmak siyasi bilinç haline gelmelidir; büyük işverenlere karşı örgütlenmek ve savunmak.

Göç etmek zorunda kalan kadın ve erkeklere "hoş geldiniz" demekten gurur duyuyorum. İşçi kampının ayrılmaz bir parçası olduğunu düşünen az sayıdaki adaydan biriyim. Tehdit olarak sunulmaları benim için dayanılmaz....

Ben de kendimi bu işçilerin bakış açısına koydum. Sınırlar sadece en fakirler için, gerçekte işçiler için vardır, çünkü büyük bir cüzdanınız olduğunda, milyoner olduğunuzda, sınırı geçmek basit bir idari formalitedir. Kollarını açarak karşılanıyorlar! Hiç kimse Katar emirine göçmen demedi, onun için büyük Paris otelleri her zaman açık.

Bu sistemde üretim araçlarını kolektif ve rasyonel olarak düşünmek ve örgütlemek için hiçbir şey yapılmaz. Toplu ölçekte kaynak tasarrufu yapmak, ulaşım veya dağıtımdaki karmaşayı azaltmak için hiçbir şey planlanmamıştır, koordine edilmemiştir.

Ne tür bir parti gerekiyor? İktidara geldikten sonra "ceketlerini teslim ettikleri" için tüm siyasetçilerin çürümüş olduğu duygusu, işçi sınıflarını siyaseti, militanlığı ve ister siyasetçilerin partileri olsun, ister İşçi Mücadelesi gibi eylemcilerin partileri olsun tüm partileri reddetmeye yöneltmiştir.

Bebek banyo suyuyla birlikte dışarı atılmamalıdır.

Bundan çıkarılacak tek sonuç, toplumu değiştirme ihtimali olan işçilerin kendilerini kendi partilerinde örgütlemeleri gerektiğidir.

Güncel... Güncel... Güncel...

NATO

Rusya'ya karşı yapılan hazırlıklar

Bavyera'daki G7 zirvesinin ardından, büyük güçlerin liderleri 28-30 Haziran tarihleri arasında Madrid'te, Amerikan emperyalizminin silahlı kollarından birini oluşturan Kuzey Atlantik'in askeri örgütü NATO'nun zirvesini düzenlediler.

Gezegeni yöneten haydutların bu iki zirvesinin arka arkaya planlanmasında, Ukrayna üzerinden Putin Rusya'sını, ABD ve müttefiklerine karşı koyan bir savaş var. G7 sırasında, Batılı liderler, diplomasiye giriştiler ve Rusya'yı ekonomik veya insani kaygılarla tecrit etme ve zayıflatma arzularını sakladılar. Ancak NATO toplantısında ordularını savaşa sokma hazırlıkları amaçlanıyordu.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasını takip eden yıllarda NATO, Batılı kapitalistlerin muazzam kaynaklarına ve pazarına erişimini kolaylaştırmak için Rusya etrafındaki piyonlarını istikrarlı bir şekilde ilerletti. Aynı zamanda, ezici gücünü yeniden tesis edilmesinin ilk yıllarında Putin'in acımasız yöntemlerine rağmen Rusya, NATO için "stratejik bir ortak" olarak kaldı. Putin düzenli olarak G7 zirvelerine davet edildi.

Diplomatik ilişkiler,

2014'te ABD'nin Batı yanlısı milliyetçi bir hükümetin Kiev'de iktidarı ele geçirmesine yardım etmesi ve Rusça konuşan Donbass'ı ayrılmaya zorlamasıyla sekteye uğradı.

Şimdi NATO liderleri Rusya'yı "güvenliğimize yönelik en önemli ve doğrudan tehdit" olarak adlandırıyor. Ve pratik sonuçlar çıkarıyorlar.

Rusya'nın Ukrayna'yı işgalinden bu yana NATO üyesi ülkeler, kendilerini savaşan taraf olarak görmemeye dikkat ederek, Zelensky hükümetine kitlesel olarak silah teslim ettiler. Rus ordusunun kuzey Ukrayna'dan kısmen çekilmesinden sonra, Amerikalı liderler ses tonlarını değiştirdi, Rusya'yı kalıcı olarak zayıflatma arzularını sergilediler; savaşçıları ve dolayısıyla ölümleri sağlayan Ukraynalılara "sonuna kadar yanlarında olacaklarına" söz verdiler. "Ukrayna'nın NATO üyeliği gündemde değilse de, sponsorları eski Sovyet silahlarını "modern NATO tipi silahlar" ile değiştirmek istiyorlar.

NATO üyesi ülkeler, birbiri ardına askeri bütçelerini GSYİH'lerinin %2'sinden daha fazlasına çıkarıyor. Kürt muhaliflerini çok fazla desteklemekle suçlayan ve tazminat almaya çalışan Türkiye

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın nihayet kaldırılan muhalefetine rağmen, İsveç ve Finlandiya NATO'ya katılacak.

Örgütün genel sekreteri, tepki gücündeki asker sayısını, yani hemen savaşa hazır asker sayısını 40.000'den "300.000'in çok üzerine" çıkaracağını açıkladı. Bu birlikler, Rusya'ya komşu ülkeler, Baltık ülkeleri, Polonya, Romanya, Macaristan, Slovakya ve Bulgaristan'da sekiz savaş grubunun oluşturulmasıyla yeniden konuşlandırılacak.

ABD'ye ek olarak, diğer güçler de, bu ülkelerde kalıcı üsler kurdu. Böylece, 5.000 Fransız askerini, ağır silahlarını ve hatta bir radar sistemini barındıracak bir askeri üs yakında Romanya'da faaliyete geçecek.

Bu duyuruların bir kısmı Batılı liderlerin kaslarını hâlâ gerdiğinin bir göstergesi olsa da ve 24 Şubat'tan beri NATO'nun Rusya ile savaşta olmadığını tekrarlıyor olsalar da, açıkça buna hazırlanıyorlar. Her şeyden önce, halklarını "değerlerimiz için ölmeye", yani kapitalistlerinin çıkarları için gerekli gördüklerinde ölmeye hazırlıyorlar.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 2 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 12 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 20 TL/ 5 Pound.